

הם חוליינפוש בעצמם. ובדרך כלל, גם אם אין מחלה ברורה, הורים כאלה צריכים טיפול פסיכיאטרי.

את המחלה המזורה הזו אי אפשר לעי... קור, על כך הסכימו כבר טובי התוקרים, אבל במאמץ מסוים ניתן לקדם את הילד ואולי להפחית את הניתוק. השיטה: אונס. יש לאנוס את הילד להיכסף לעולם הזה, שממנו הוא מנסה לברוח. אין ברירה! לעולם החיצוני ולהכיר בו בעלי-כוחו. זה קשה, כימעט בלתי-אפשרי, אבל צריכים לאלץ אותו כמו שמאלפים חיה. איך? כל הזמן מזרימים אליו גירויים ופעילות מכל הסוגים והתחומים - העיקר הוא שלא יישאר רגע אחד לנפשו. שאף שניה לא תיחה ניתוק מהעולם שלנו.

עד כאן דברי ד"ר גוי.

במוסדות משרד-הבריאות שבהם נמצאים אוטיסטים, אין כל טיפול מאלף או משקם. לכל היותר מציעת לילדים אלה החזקה פיזית, וגם זו בתנאים קשים.

בתנאים של ימי-הביניים סגורים בבתים עשרה ילדים אוטיסטים בתוך חדר גדול וקר, שבו יש רק מיטות. אין שום רהיט אחר - לא שולחן, לא תמונה על הקיר, לא פרח בצנצנת. סוגרים אותם בחדר, כדי שלא יתקרבו למשוגעים, מספר רת דליה אהרון. "זה היגיון-בריא? לשים אוטיסטים בבית-משוגעים אבל לסגור אותם כדי שלא יבואו איתם במגע.

"כדי לצאת לשירותים, הנמצאים מחוץ לחדר המגורים, צריך הילד לעבור אצל סדרה פתוחה, חשופה לרוח ולגשם, לפעמים באמצע הלילה ובקור. מה הפלא, אם כן, שילדים רבים נשארים במיטות ומרטיבים? אצלי בבית בני אף פעם לא מרטיב, אבל בבתים, במחלקה, הוא לא מפסיק להרטיב.

סנינו להנהלת בית-החולים, וביקשנו שיסגרו את המירפסת הזאת, לפחות בימי החורף. התשובה שלהם הייתה: למישרר הבריאות אין תקציב לזה."

כאשר שודר לפני שנה ראיון בטלוויזיה, שבו הופיעה עדנה מישורי, יו"ר אלו"ט, וגינתה בחריפות את תנאי האחזקה בבתים, הגיבה המחלקה עליידי כך שאני שיה נמנעו מטיפול בילדים במשך יום אחד.

"בתחלה ידענו שהתנאים פה רחוקים מלהיות לוכסוס, אבל קיווינו לפחות שיהיה פה טיפול או תוכן" - אומרת דליה אהרון, שבנה צחי בן ה-15 נמצא בבת-ים כבר שנתיים. "אבל לא דובים ולא יער. אין כאן טיפול בכלל. אין ספיצי-טראפיסט (מטפל בהפרעות דיבור), אין התעמלות, או מוסיקה, או ריפוי בעיסוק ראוי לשמו. ובכל המחלקה, אפילו פסיכולוג אין!"

בהפרעה הנפשית הקשה והטוטלית הזו מטפל בבתים צוות של אחיות לא-מוסמכות וכוח-עזר מסייע. צוות לא מיקצו עי, חסר ידע וחסר עניין להכיר את החרום הקשה שעליו הוא מופקד. כאשר אגודת אלו"ט אירגנה בשנה החולפת השתלמויות בנושא האוטיות - אף אחד מבתים לא השתתף בהן.

אגודת אלו"ט מחזיקה עתה עבור בית החולים שתי סמינריות העוזרות לילדים אחר-הצהריים, ואילו ההורים נאלצים לבוא ולעשות תורנויות בבית-החולים. כפי שאמר להם, לבית-החולים אין תקציב להגדלה או להשבחה של הצוות הקיים.

הם עושים את זה לאט"

רק מיסגרת חינוכית אחת בכל הארץ תוכננה על מנת לאלף ילדים אוטיסטים. על פי המודל המודרני של הינון הילד האוטיסטי, המקובל בארצות מערביות רבות, עובדים בבית-ספר יחדיו עם עשרה ילדים אוטיסטים בגילים 6, 7, 10, שבהם ניתן עדיין להועיל במשהו. בית-הספר יחדיו, הנמצא בצפון תל-אביב,

וראשון-לציון, מדוע - שואלים בעיריית תל-אביב - שאנו נשלם עבורם?

מזה שנתיים מחזרת אגודת אלו"ט על פתחה של המחלקה לחינוך מיוחד בעיריית תל-אביב, בבקשה שיקצו ליחידו מיבנה אחר, גדול יותר, כדי שניתן יהיה לקלוט בו עוד ילדים אוטיסטים. בתנאים הפיסיים האלה אי אפשר לקלוט אפילו ילד נוסף אחד ויש עוד 150 ילדים נוספים באלו"ט שמחכים בתור, מגלה הנהלת אפילו איש-טיפול אחד נוסף לא יכול להיכנס, כי אין מקום. פונים אלינו אנשי מיקצוע רבים, שמעוניינים לעי

הוקם לפני שנתיים על-ידי אלו"ט, אחרי שהורים חברי האגודה התיאשו מאולתר ידו של משרד-הבריאות. הם החליטו לשמש כור על השבונם מיבנה שיתאים לשמש כבית-ספר, צוות טיפולי וצוות חינוכי. ספיצי-טראפיסט, פסיכולוג, רופא, מורה להתעמלות מיוחדת, מדריכים ועוזרת טיפולית. הם רק חלק מהצוות, המופקד על שתי כיתות בנות המישה ילדים כל אחת. על כל ילד מופקד עובד טיפולי אחד בממוצע.

ביחדיו עורכים טיולים כיתתיים בחוץ, עושים מיבחני אינטליגנציה ומישחקי

ידדה אוטיסטית מאחרי הגדר. היא יפה, כמו כל האוטיסטים

בוד אצלנו, ואנו נאלצים להשיב לכולם בשלילה - פשוט אין מקום בשבילים.

"הבטיחו לנו שתוך שנה נקבל את בית-ספר החדש, שנמצא ליד בית-החייל, ש' הוא גדול יותר, ואולי נוכל לקלוט בו עוד כ-15 ילדים. אבל הזמן עובר, ושום דבר לא זו. אני לא אומרת שהם לא עושים כלום בעיריית תל-אביב, אבל הם עושים את זה לאט."

אבל בעוד שהמערכה נטושה על הסף בתנאי בית-ספר יחדיו, מתנהלת בבית אלו"ט מלחמה אחרת, אולי גדולה ומסוכנת יותר - בין אלה שהצליחו להכניס את ילדיהם ליחידו ובין אלה שילדיהם נשארו בחוץ.

"מי אלה שניכנסו ליחידו - כל אלה שבחשו בסיר, כל מי שיש לו מרפקים ופרוטקציות, אומרת בתרעומת רחל פיני קוס, אם לילדה אוטיסטית שנפלתה מ' אלו"ט לפני כשנה, "למה עשו בית-ספר רק לילדים הקטנים? כי ההורים שלהם היו מקורבים לוועד אלו"ט. לאה רבין (נשיאת האגודה) לציורם, הכסף נמצא אצלם, הכוח הוא שלהם, וכמובן שהם הראשונים שזכו."

"אין פרופורציה בהקצאת המשאבים של אלו"ט, אומרת דליה אהרון. "כבר עשו פרויקט בשביל ילדים קטנים, עכשיו ש' ידאגו לגילאי הביניים, שקופחו עד היום. למה בני צריך להיות תקוע בבתים, בלי כל טיפול, ולעשרה ילדים אחרים ישכללו את הטיפול כל שנה? לא השקיעו בהם מספיק עד עכשיו? עתה צריך להפנות משאבים לילדים האחרים." באלו"ט דרוי כים כולם, לראות איך יפול דבר: בידי מי יפלו הנתחים השמנים, ומי יישאר מקופה?

אך בעוד שציליליו של מחול-שדים זה, סביב גורלו של הילד האוטיסטי, מהדהד, עוטפת דממת-מוות את עולמו של

תיקשורת, ומקבלים גם שיעורים עיוניים בכתיבה, קריאה, חשבון וציוור. אלא ש' לא הכל שפיר ביחדיו.

הבית, לשעבר בית פרטי, הוא מיבנה רעוע בן שלושה חדרים קטנים שבו צריכים להצטופף יחד כ-20 איש - הילדים, המדריכים והמורים. המיטבת קטן, מטר מרובע אחד בלבד, והשירותים מלוכלכים. תא ההסגרי, שאליו מוכנסים הילדים כדי להירגע לאחר התפרצות, מוזכר צינוק.

"מישרד-הבריאות איננו משתתף בתיק צוב המקום, אומרת מנהלת יחדיו, לאה דומפובר. "מישרד-החינוך אישר לנו רק שלוש וחצי מישרות, ועוד 2000 לירות הוצאות שונות לכל השנה." במישרד הבריאות טוענים, כי גם אם אין המישרד משתתף ישירות בתיקצוב בית-הספר, הדבר נעשה בעקיפין - על-ידי סיוע לאגודת אלו"ט.

נכנסו - אלה שבחשו בסיר..."

מחלקה לחינוך מיוחד בעיריית תל-אביב לא כוללת את יחדיו ברשימת בתי-הספר המיוחדים שבהם היא מטפלת, וזאת למרות שיחדיו שוכן בתל-אביב, במרחק של כמה רחובות בלבד מבניין ה' עיריה, כבלים של פוליטיקה עירונית קושרים את ידיה של עיריית תל-אביב, שאינה מוכנה לשאת בעול העזרה לבית-הספר לבדה. גם מועצות מקומיות אחרות מגוש דן, השולחות ילדים שלהן לבית-הספר, אינן מוכנות לעשות אגדה ערים כדי לעזור במימונו של יחדיו. אם רוב ילדי יחדיו באים ממקומות אחרים ברוב גוש דן, כמו חולון, בני-ברק, גבעתיים

מטפלות מובילות ידדה אוטיסטית. ההפרעה הנפשית הקשה ביותר